

Manon Sikkel

IzzyLove

Heartbreak Hotel

δ

Isa heeft een probleem. Nee, dat is niet waar. Ze heeft er twee. Ze zit met haar vriendin Sofie op een bankje in het park en houdt haar handen voor haar ogen. Als het donker is kan ze beter nadenken. En dat is wat ze de afgelopen dagen meer gedaan heeft dan ooit in haar leven.

Ze heeft zoveel nagedacht, dat het bijna pijn doet in haar hoofd. Het begon drie dagen geleden toen ze thuiskwam van school en haar ouders aan tafel zaten. Voor hen lag een atlas en haar ouders zaten gebogen over de wereldkaart, hun hoofden vlak naast elkaar. Naast de atlas lag een reisgids.

‘Mijn ouders willen emigreren,’ zegt Isa, en ze haalt haar handen voor haar gezicht weg.

‘Emigreren?’ vraagt Sofie.

‘Ja, naar het buitenland verhuizen.’

‘Ik weet wel wat emigreren is, hoor. Mijn familie is ook geëmigreerd. Mijn opa en oma verhuisden van Suriname hiernaartoe. En vorig jaar is mijn oom weer naar Suriname geëmigreerd.’

‘Suriname heeft maar acht letters,’ zegt Isa. ‘Ja, en?’

Isa haalt een papiertje uit haar zak en vouwt het open.

‘Wil je weten hoe de plek heet waar mijn ouders naartoe willen verhuizen?’

‘Zal ik raden?’

Isa grinnikt. ‘Als je dat raadt, dan krijg je mijn hele Hello Kitty-verzameling.’

‘Wat moet ik nou met Hello Kitty? Dat vond ik al kinderachtig toen ik vier was. Even denken... Parijs?’ Sofie kijkt haar met grote ogen aan. ‘Dat lijkt me nou echt helemaal te gek als mijn ouders naar Parijs zouden verhuizen. Dan moeten ze mij wel meenemen natuurlijk.’

‘Was het maar waar...’ Isa houdt het papiertje voor het gezicht van haar vriendin en zegt: ‘Dit is de plek waar mijn ouders naartoe willen.’

‘Serieus?’ Sofie schudt haar hoofd.

Haar donkere krullen bewegen woest heen en weer.

‘Ik maak geen grapje,’ zegt Isa. ‘Dit is niet Parijs.’

‘Nee, en het ligt zelfs niet in de buurt van Parijs.’

Sofie houdt het papiertje nu dichterbij en spelt het woord dat daar in kleine lettertjes op staat geschreven. ‘Waar ligt dit?’

‘O, dat ligt twintigduizend kilometer verderop.

In Nieuw- Zeeland.’

‘Zeeland? Maar dat is niet zo ver weg. Dat ligt op de weg naar Parijs, als je een ommetje maakt dan.’

‘Níéúw-Zeeland,’ zegt Isa. ‘Dat ligt meer dan vierentwintig uur vliegen hier vandaan.’

‘En de plek waar ze willen wonen heet:

Taumatawhakatangihangakoauauotamateaturipukakapikimaungahoronukupokaiwhenuakitanatahu.’

Sofie leest het woord langzaam voor.

‘En probeer dat nu eens zeven keer achter elkaar heel snel te zeggen...’

Sofie lacht. ‘Ik kan het niet eens één keer langzaam zeggen.’

‘En dan ga ik je nu vertellen wat die naam betekent.’

Isa haalt nog een papiertje uit haar zak. ‘De berg waar Tamatea, de man met de grote knieën, de bergbeklimmer, de landverslinder die over de wereld reist, met zijn neusfluit speelde voor zijn geliefde.’

‘Hij speelde met zijn neusfluit?’

Sofie giert het uit van het lachen.

‘De man met de grote knieën...’

Sofie bekijkt het papiertje. ‘En wat is een landverslinder?’

‘Dat is iemand die over de wereld reist en fluit speelt met zijn neus.’ Isa lacht nu ook. Niet zo hard als Sofie, maar ze lacht. En lachen, dat heeft ze de afgelopen drie dagen bijna niet gedaan. Wie lacht er nou als je ouders je vertellen dat ze naar de andere kant van de wereld willen verhuizen?

‘Mag ik je wat vragen?’

‘Je mag me alles vragen,’ zegt Isa, ‘als het maar niet over tamatoepiekanakakkinagganogwat gaat.’

‘Waarom willen je ouders daar naartoe? Waarom niet gewoon naar Parijs verhuizen?’

‘Waarom niet gewoon hier blijven?’ Isa voelt alweer tranen in haar ogen. Ze heeft zoveel gehuild de afgelopen dagen.

De eerste dag dacht ze nog dat haar ouders een grapje maakten.

Maar de tweede dag waren ze met haar en haar broertje Max aan tafel gaan zitten en hadden ze verteld over hun plannen.

Isa’s moeder kon een baan krijgen in Nieuw- Zeeland.

Het bedrijf waar ze werkte had iemand nodig die twee jaar in het kantoor in Nieuw-Zeeland wilde werken.

En dat kantoor staat toevallig op een plek die een normaal mens niet eens kan uitspreken.

‘Maar...’ Sofie wacht even, fronst haar wenkbrauwen en zegt dan:

‘Het is dus geen grapje?’

‘Nee, het is geen grapje. Mijn moeder denkt er serieus over om een baan in Nieuw-Zeeland te nemen en mijn vader, Max en ik gaan met haar mee. Het is maar voor twee jaar. Maar dat is twee jaar te lang.’

‘Nee, afschuwelijk, niet weggaan!’ zegt Sofie. ‘Heb je tegen je ouders gezegd dat je het een belachelijk plan vindt?’

‘Natuurlijk niet. Mijn moeder laat zich echt niet tegenhouden door mij.’

‘Weet Jules het al?’

‘Het is uit met Jules.’

‘Wat?’ Sofie kijkt verbaasd. ‘Heeft hij het uitgemaakt?’

‘Ik zei toch dat ik twee problemen had.’

Er was een tijd dat een pony haar allergrootste probleem was; een rechte pony, een schuine of helemaal geen pony.

Toen ze zich daar druk over maakte,

had ze nog geen idee wat haar allemaal te wachten stond.

De Vereniging van Geheime Liefdeszaken

heeft een speciale vergadering. Eentje waarbij alleen Isa

aanwezig is. Ze is ook als enige lid van de Vereniging van Geheime Liefdeszaken.

Hoewel ze soms ook haar vriendinnen Sofie en Cato op de vergaderingen toelaat. Die vergaderingen zijn geen echte natuurlijk. Er is geen tafel met koekjes, geen voorzitter en niemand die aantekeningen maakt van wat er wordt gezegd. En alle vergaderingen gaan altijd over hetzelfde onderwerp: de liefde.

Isa ligt languit op haar balkon en kijkt naar de lucht. Die is blauw met witte wattenwolkjes. Welkom, zegt ze tegen zichzelf. Welkom op deze vergadering. Vandaag zullen we het hebben over Jules en over waarom hij het heeft uitgemaakt. Ze bijt op haar onderlip. Ze heeft geen idee wat ze er nog meer over kan zeggen. Ze had gedacht dat ze in tranen zou zijn, maar ze is heel rustig. Niet zoals die keer dat Tristan uit haar leven verdween, haar eerste vriendje. Hoewel hij het niet eens echt had uitgemaakt. Hij ging gewoon naar het buitenland verhuizen. Dat doen mensen soms. Dan besluiten ze van de ene op de andere dag dat ze ergens anders willen wonen en verhuizen ze naar een ander land. En dan nemen ze hun kinderen mee. Mensen zijn raar, denkt Isa.

Ze kijkt naar de wolken. Er is er een die de vorm heeft van een gehaktbal. Heerlijk lijkt het haar om een gehaktbal van lucht te zijn. Gewoon een beetje drijven in de lucht tussen andere gehaktballen en niet te hoeven denken aan je ouders die naar Nieuw-Zeeland willen verhuizen. Of aan je ex-vriendje. Op de dag dat haar ouders met hun SN kwamen, het Stomme Nieuws, stuurde Jules haar een sms'je om te zeggen dat hij voortaan gewoon vrienden wilde zijn.

Sukkel, denkt Isa, om het uit te maken per sms.

Ze doet haar best om te huilen, want dat hoort als je vriendje het uitmaakt. Maar hoe ze ook haar best doet om tranen uit haar ogen te persen, echt verdrietig voelt ze zich niet.

Voor hij haar vriendje was, waren ze gewoon beste vrienden. En ze weet het zeker, dat worden ze nu weer. En als ze later per ongeluk toch heel verdrietig wordt en midden in de klas in huilen

uitbarst, dan komt ze daar wel overheen.

Tristan is ze ook vergeten.

Nou ja, voor zover je je allereerste liefde kunt vergeten dan.

Ze kijkt naar de achterkant van haar been. De houten vlonders prikken in haar bovenbeen. Ze heeft gekke strepen op haar been, vlonderstrepen. Nu heeft ze drie problemen. Ouders die willen

emigreren, geen vriendje meer en gekke strepen op haar been.

Het leven, denkt ze, was een stuk makkelijker toen ze zich alleen nog maar druk maakte over welke kleur nagellak ze op zou doen.

Wat overigens een probleem is waar volwassenen het bestaan niet van vermoeden. Haar moeder heeft bijvoorbeeld maar één potje

nagellak. Iets wat tussen verrotte-zalmroze en donkerbeige in zit. Volwassen mensen zijn raarrrrr.

Ze staat op en gaat met haar laptop op bed liggen. Hierbij, zegt ze, sluit ik de vergadering van de Vereniging van Geheime Liefdeszaken af. *Ploing*, klinkt het uit haar laptop.

Geschrokken gaat ze rechtop zitten. Ze brengt haar gezicht vlak bij het scherm. Leest ze dit goed? Heeft ze echt een mail gekregen van de jongen die ze nu al zo lang zo hard probeert te vergeten? *Zomer aan zee*, staat er boven de mail.

Ze sluit haar ogen en wil tot driehonderddertig tellen.

Nog voor ze bij tien is, kan ze al niet meer wachten en ze klikt de mail open.

Van: Tristan@tristangroen.nl

Aan: Izzy@izzylove.nl

Onderwerp: Zomer aan zee

Hé, Isabella Strombolove, weet je nog wie ik ben? Ik ben Tristan. Je weet wel, die jongen die bij je in de klas zat voordat hij met zijn moeder naar Spanje verhuisde.

Tjonge, wat een suf begin van een mail aan mijn vroegere vriendinnetje... Een paar weken geleden zijn mijn moeder en ik teruggekomen uit Spanje. Mijn moeder werkt in een ziekenhuis in Frankrijk tegenwoordig. Ik logeer een maandje bij mijn oom en tante, tot mijn moeder daar een huis heeft gevonden.

Mijn oom en tante wonen in een hotel aan zee. Er is een zwembad en een restaurant en een fitnessruimte en er is zelfs een soort theater. Het is echt zoooooo cool.

Ik heb een heel grote kamer helemaal voor mezelf alleen.

Er is een klein koelkastje op de kamer dat vol zit met zoute nootjes, repen chocola, opgezette hamsters, chihuahuas op sterk water, witlof, bloedworst, dubbele graanjenever en driedubbele cola. En als ik die 's avonds in bed allemaal opeet en -drink, dan komt er 's ochtends een kamermeisje om mijn koelkastje weer te vullen. Minibar heet dat.

Dat klinkt alsof het een heel klein barretje is waar kabouters 's avonds bier gaan drinken en dan heel veel herrie maken, maar dat is dus niet zo.

Maar goed, dat wilde ik je allemaal niet vertellen. Wat ik je wel wilde vertellen? Nou, bijvoorbeeld dat ik, toen we uit Spanje weggingen, al mijn spullen in verhuisdozen moest stoppen.

En toen vond ik die ansichtkaart die ik van jou had gekregen vlak voor ik vertrok. Je had 'm in een lijstje gestopt. Toen ik die in de verhuisdoos wilde doen, liet ik 'm vallen.

De achterkant viel er – plop – af, en toen zag ik dat je een briefje had verstoppt in het lijstje. Dat vind ik zo lief!!!

Je had me dat briefje ook zo wel kunnen geven, hoor.

Want stel nou dat ik het lijstje niet uit mijn handen had laten vallen... dan had ik nooit gezien wat voor toffe dingen jij had

geschreven. Weet je het nog?
Wacht, dan typ ik het even over.

Lieve Tristan,

Misschien ben je een stokoud mannetje tegen de tijd dat je dit leest (heb je je leesbril op?).

Misschien zit je in je schommelstoel op de veranda in de zon.

Isabella, denk je, wie was dat ook alweer?

Maar natuurlijk – zo zeg ik tegen mezelf – ben je me nooit vergeten net zoals ik jou nooit ben vergeten. Weet je dat ik je al leuk vond vanaf de eerste dag dat ik je zag? Ik bedoel natuurlijk vanaf de eerste minuut dat ik je zag, de eerste seconde zelfs.

Nee, ik vond je al leuk voordat ik je kende.

Weet je, ik hield van jou het allermeest!

Ik ben blij dat jij er was.

xxx

Isabella Strombolove

En zoals je ziet ben ik geen stokoud mannetje. Of wacht, je ziet me helemaal niet, haha. Als je me een keer in het echt wilt zien, dan moet je maar eens met de stinkhobbelbus (zo noemde je dat toch?) naar zee rijden. Ik ben heel benieuwd hoe het met je gaat. Dus kom snel deze kant op. Want behalve jou ken ik niet zoveel mensen.

TG

Isa heeft de mail van Tristan nu minstens tien keer gelezen. Maar hoe vaak ze hem ook leest, ze weet niet waarom hij haar nu dit bericht stuurt. Nee, dat is niet waar. Ze snapt niet waarom hij haar niet eerder een mail heeft gestuurd. Hebben ze geen internet in Spanje? Was hij haar naam vergeten? Het is alweer zo lang geleden dat hij haar vriendje was. En toch is er geen dag geweest dat ze niet aan hem dacht. Nou ja, behalve dan toen ze met Jules was, of met Jan. Ze gruwelt. Jan was de ergste player die ze ooit heeft ontmoet. Tristan niet. Alles aan hem is leuk. Behalve dan dat hij haar nooit meer heeft geschreven. Hij was de eerste jongen op wie ze stapeldol verliefd was. Zal ze de stinkhobbelbus naar zee nemen en hem opzoeken? Ze weet niet eens hoe het hotel heet. En wat was zijn laatste zin ook alweer? O ja, 'behalve jou ken ik niet zoveel mensen'. Waarom zijn jongens toch nooit romantisch? Hij schrijft haar niet omdat hij nog steeds een beetje verliefd op haar is, maar omdat hij zich verveelt in zijn duizendsterrenhotel aan zee. 'Freeeeze,' hoort ze ineens achter zich. Ze draait zich om. Haar broertje staat achter haar en houdt een pollepel op haar gericht. Hij heeft zijn armen omwikkeld met aluminiumfolie en hij draagt zilverkleurige skihandschoenen. Over zijn hoofd heeft hij een panty waardoor zijn gezicht eruitziet als een worst. 'Bevries,' zegt hij. 'Ik weet wel wat freeze betekent, hoor.' 'Spreek niet, aardvrouw,' zegt hij. 'Ik ben Speesman Spook en ik ben hier om uw taal te leren.' 'Max, doe even normaal.' Ze draait zich om en pakt haar doos met potjes nagellak uit de bovenste la van haar bureau.

‘Aardvrouw wil niet luisteren. Dan moet aardvrouw maar voelen.’

Max slaat haar hard met de pollepel.

‘Au!’ Isa wrijft over haar arm. ‘Ben je gek geworden?’

Ga uit mijn kamer.’

Max legt de pollepel op de grond en haalt een stuk oranje touw tevoorschijn. ‘Speesman Spoek komt in vrede. Maar aardvrouw wil oorlog. Speesman Spoek zal aardvrouw moeten meenemen naar zijn ruimteschip.’

Ze trekt haar hand los uit de lus die hij om haar pols heeft gelegd. ‘Speesman Spoek gaat niemand meenemen naar zijn ruimteschip. Speesman Spoek kan een schop onder zijn kont krijgen van aardvrouw als hij haar nu niet met rust laat.’

‘Aardvrouw boos.’

Isa tilt haar broertje onder zijn oksels omhoog en loopt met hem naar de deur van haar kamer.

‘Heb je dat bord niet gezien op mijn deur?’

‘Welk bord?’

‘Dat bord waarop staat **STRENG VERBODEN VOOR KLEINE RUIMTEMANNETJES.**’

‘Zet me neer,’ zegt Max.

‘Als we op de gang zijn.’ Haar broertje is een stuk zwaarder dan een paar maanden geleden.

Hijgend zet ze hem aan de andere kant van haar kamerdeur.

‘En nu terug naar je ruimteschip, jij.’

‘Ik wilde alleen maar spelen.’ Hij kijkt haar beteuterd aan.

‘Behalve jou heb ik niemand om mee te spelen.’

Isa rolt met haar ogen. Waar heeft ze dat vandaag eerder gehoord?

‘Zo, wat heb jij leuke groene nagels.’ Isa’s moeder pakt Isa’s hand en bestudeert haar vingernagels.

‘Pas op, ze zijn nog nat.’ Isa kijkt naar de knalgroene nagels. Ze zijn Tristan-groen.

‘Lieverd. Na het eten moeten papa en ik even met jou en Max verder over onze Nieuw-Zeelandplannen praten.’

Haar moeder slaat haar arm om Isa heen en geeft haar een knuffel. ‘Had ik al gezegd dat ik je zo vreselijk lief vind?’